

Perquè sí

Em dispo de nou a aquesta estona de pregària. Cerco la manera de ser ben present a aquesta cita. Per ser-hi del tot, faig conscient la respiració que m'acompanya des que vaig néixer. M'adono de l'aire que passa pels narius, del subtil camí intern per on circula aquest aire fins arribar als pulmons. Miro que també pugui arribar a l'alçada del ventre, procurant una respiració més profunda, abdominal. Me n'adono que, fent-ho així, el ventre s'infla lleugerament. Aquest moviment de ventre em confirma el respirar profund, aquell que m'aquieta més, que em connecta més. Com si d'un examen de respiració es tractés, goso preguntar què cal fer per aprovar, per passar aquesta prova de ben-respirar. Em trobo unes pautes: fer atenció a l'aire que inhalo, percebre com el ventre s'expandeix, notar que la respiració pren una cadència més lenta, més serena. M'imagino passant el checklist d'aquest examen.

Amb aquesta mateixa motivació, superar l'examen, m'atanso a [Lc 10, 25-37](#). Em sona a la pregunta de l'alumne: què haig de fer per aprovar l'examen? "Què haig de fer per a posseir la vida eterna?" Com si d'un checklist es tractés, m'adono del que indica Jesús al mestre de la llei. Responent en clau d'estima, sembla que aprova. Què hi responc jo? Cerco aprovar? Vaig a per nota? Cerco encertar-la de paraula o de fets? En el meu checklist personal incorpore indicadors que em validin l'autenticitat de viure així, estimant. M'adono de quin llistó d'estima gasta Jesús: arreplegar el malmenat, l'ultratjat, el repudiat... sanar-lo, tenir-ne cura, atendre'l.

Em capbusso en la paràbola del bon samarità. Faig venir a la memòria alguna situació en la que he estat prop d'una persona rebujada, abandonada, deixada... també per mi. Reprenc aquell moment al cap i al cor. M'adono de com em vaig sentir, què em va moure a no actuar: la por, els prejudicis, el què diran...

Em dispo a començar la setmana elaborant un checklist on cada dia de la setmana hi figuri una acció d'estima gratuïta, a canvi de res, "perquè sí": oferir sopar al qui no en té, saludar a qui ningú mira, abraçar qui tan ho necessita... En el recompte de 'perquè sí' hi trobo la força que m'hi empeny *"Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces i amb tot el pensament"*, per poder estimar els altres sense res a canvi.

"Oración del
samaritano"

Amb el Parenostre em dispo a trobar la força per mirar aquesta setmana amb la tendresa i compasió de Pare-Mare cada cop que emprenc un gest des del 'perquè sí'.

"el camí que ens duu cap enfora ens retorna cap endins, només entrant en comunió amb el patiment humà podem alleugerir el nostre" (Henri Nouwen)